

[Niels Westerby.]

ner med et kasseoverskud på 500 mill. kr. Vi har set, at Nationalbanken — antagelig i forståelse med regeringen — har gennemført en vis slækkelse af kreditstramningen. Og vi har det store spørgsmål, der hedder de nuværende overenskomstforhandlinger; hvad fører de til? Hvad fører de til for alle de mange andre grupper, både lønmodtagergrupper og selvstændige?

Alt dette gør, at der virkelig er grund til for en ansvarsbevidst regering at tage de samfundsøkonomiske problemer op og se dem i sammenhæng med et skattepolitisk oplæg, eller skal vi sige en tendens til et sådant oplæg. Det kan vi simpelt hen ikke komme uden om.

Liberalt centrum lægger stor vægt på en stramning af finanspolitikken og på, at der til gengæld bliver slækket på pengepolitikken, således at man kan få et lavere renteniveau og komme kreditstramningen til livs. Vi tror, det er meget vigtigt, at man ad den vej giver hele erhvervslivet og beskæftigelses-situationen en indsprøjtning, så vi kan få et vist perspektiv i vor økonomiske politik, og af denne økonomiske politik er skattepolitikken jo en vigtig del.

Dernæst kan jeg ikke forestille mig, at den højtærede finansminister selv kan have troet på, at man her i det høje ting vil vedtage det udskrivningslovforslag, som han har fremsat. Efter dette lovforslag giver man en række skattelettelse og sociale kompensationer på 1 milliard, og så får man denne milliard dækket ind ved det, der kommer ind ved merværdiafgiften det første år. Men den højtærede finansminister ved jo, at til næste år kommer der 2 milliarder kr. ind ved merværdiafgiften. Hvordan har man tænkt sig at anvende disse penge? Er der hemmelige aftaler herom eventuelt mellem regeringen og folkesocialisterne, eller stiler man imod at lave sådanne hemmelige aftaler? Det ved vi andre ikke noget om. Men jeg vil gerne sige så stærkt, jeg overhovedet formår det, til den højtærede finansminister, ja, til hele regeringen: man kan ikke regne med vor tilslutning til at gennemføre et sådant tilløb til en reform, uden at det ligger klart, ikke blot for det første år, men varigt frem i tiden, hvordan provenuet ved merværdiafgiften tænkes anvendt til de mulige skattelettelse og til de fornødne sociale kompensa-

tioner. Vi vil ikke være med til en merværdiafgift, når det, denne merværdiafgift skal bruges til, står aldeles uklart efter regeringens oplæg.

Dernæst må jeg komme med en lidt længere rækkende betragtning i forbindelse med merværdiafgiften. Det må vel efterhånden være gået op for de fleste, at det ligger uhyre tungt med alle de mange forventninger, man har næret om at få virkelige indkomstskattelettelse og de fornødne sociale kompensationer mod en merværdiafgift på 10 pct. Det er vist ikke sådan, at man kan regne med virkelig store indkomstskattelettelse og de fornødne kompensationer på det grundlag, og det har vi fra liberalt centrums side sagt længe. Men man ved, at en merværdiafgift på 15 pct. vil give dobbelt så meget at gøre godt med som en merværdiafgift på 10 pct. Der vil altså være dobbelt så meget til indkomstskattelettelse, og der vil være dobbelt så meget til de fornødne sociale kompensationer.

Jeg ved godt, at skatteniveauet må være højt her i landet, når vi skal løse en lang række vigtige offentlige opgaver, som også befolkningen venter bliver løst, og vore skattebyrder må være nogenlunde lige så høje som i de lande, vi plejer at sammenligne os med. Men så er det sandelig også vigtigt, at skattebyrden bliver lagt på en sådan måde, at den ikke ødelægger folks arbejdslyst eller folks initiativ; den må lægges på en sådan måde, at den ikke hæmmer den økonomiske udvikling eller tendensen til, at vi kan få økonomisk vækst. Derfor er det, vi ønsker, at beskatningen skal lægges på forbruget, og til gengæld skal indkomstskatte lettes, og det er derfor, vi hele tiden har sagt, at hvis man ønsker en sådan virkelig skattereform, en omlægning af beskatningen, kan 10 pct.s merværdiafgift ikke strække til, og det vil vi gerne tillade os at gøre den højtærede finansminister opmærksom på én gang til. Vi har hele tiden som de andre partier her i det høje ting, måske med undtagelse af folkesocialisterne, været klar over, at merværdiafgiften er en praktisk forbrugsbeskatningsform. Men den er ikke et mål i sig selv; den er et middel for os, et middel til at skaffe den fornødne pengemængde til, at vi kan få en virkelig indkomstskatte reform.

Vi bliver dog nødt til at se på en række